

Pedro Opeka – naš človek iz Argentine

Mislim, da je bilo za božič v lanskem decembru, ko sem si na prvem programu TV Slovenija ogledal film Jožeta Možine o Pedru Opeki, slovenskem misijonarju, ki deluje na Madagaskarju. Takrat sem ga tudi posnel in pred kratkim sem si ga ogledal še enkrat. To je film, ki nikogar ne bi smel pustiti hladnega. To, kar je ta človek ustvaril v tem najrevnejšem predelu otoka – na prostranem smetišču milijonskega mesta Antananariva, kako je dvignil, ozavestil in preobrazil te zavržene ljudi, otroke, jim zgradil zatočišča, domove, zdravstvene ustanove, šole, športne objekte itd. itd. – vse to je pravi čudež. Staršem teh otrok, od katerih jim je največkrat edini varovanec njihova mati, prinaša spoznanje in

vedenje o njihovi vlogi in dolžnosti. Posebno očetje, ki kot po pravilu zapuščajo družine kmalu po rojstvu svojih otrok, so problem, ki se mu je Opeka posvetil z veliko skrbjo. Za te ljudi organizira prav posebne pogovore in seminarje.

Najbolj učinkovit način te čudovite preobrazbe je seveda zgled in način življenja, ki ga živi on. Njegova delavnost, vztrajnost, skrb za sočloveka, skromnost, hkrati pa orjaška širina, s katero uresničuje svoje različne načrte, ga dviga na raven voditelja vodnika, ki mu nekdanj povsem zavržena množica starih in mladih sledi in brezmejno zaupa. Ta človek je ustvaril – skromno pravi, da je to božje delo – v tem delu sveta projekt, ki bi bil lahko zgled človeštvu. Kako premagati bedo, lakoto in revščino zaostalosti, kako izobraziti neozaveščene ljudi, da se sami postavijo na svoje noge, a pri tem ne izgubijo smisla in pozornosti za sočloveka.

Od kod se je vendar vzel ta čudoviti človek, obdarjen z lastnostmi, ki so nam tako tuje, kot da prihajajo iz neke oddaljene eksotično-pravljicne dežele? Ki se razdaja z vsem, kar ima? Z dušo in srcem, znanjem in ljubeznijo, ki presega pojmovanja našega tukajšnjega vsakodnevnega življenja?

Njegova zgodba je pretresljiva in povezana z najbolj žalostnim poglavjem naše slovenske zgodovine. Komunistične revolucije, ki so jo zakuhali komunisti med drugo svetovno vojno in jo pod pretvezo osvobodilnega boja uveljavili med delom prebivalstva – niso sprejemali vsi Slovenci. Eden izmed mnogih je bil domobranec Opeka, oče človeka, čigar tako izjemno delovanje v današnjem času opisujemo v tem zapisu. Bil je eden izmed mnogih tisočev protikomunističnih borcev, ki so bili s prevaro po drugi svetovni vojni vrnjeni v Slovenijo, in

eden redkih, če ne edini, ki mu je z neverjetnim pogumom, pa tudi veliko sreče, uspelo pobegniti iz teharskega taborišča smrti. Argentina je njemu in še nekaj tisočem slovenskih političnih beguncev ponudila zavetje. Toda znašli so se na popolni čistini goli in bos, kot se reče. In v tej nadčloveški borbi za življenjski prostor in eksistenco se je rodil Pedro (Peter) Opeka. Oče mu je bil s trdim delom in življenjskimi načeli zgled in opora. Skupaj sta zidarila in pomagala ustvarjati pribežališča slovenskim brezdomcem, ki so v svoji domovini pustili vse – z begom so si rešili le življenje. V najtežjih razmerah se je kalil, delal z očetom zidarjem in pod vročim južnim soncem pomagal soustvarjati pozneje tako občudovani »argentinski čudež«.

Potem ko je končal ustrezne šole, se med tem »opremil«, kot se za človeka, rojenega v Argentini, spodobi – z odličnim znanjem nogometa in drugih športnih veščin, je s to imenitno dediščino iz Argentine prišel kot pater lazarist na otok Madagaskar. Na prostranem smetišču velemesta Antananarive se je pred njim razgrnila beda in obup lačnih in razpuščenih, zavrženih človeških bitij. To žalostno zgodbo je poznal. Ni mu bilo težko razumeti teh ljudi, sklenil jim je pomagati, jih dvigniti, izobraziti, jim dati človeka vredno podobo.

Upam, da bo ta odlični film Jožeta Možine obkrožil svet. Da bo to svetloba na koncu neskončnega predora – nemoči in teme naše družbe. Svet je dovolj bogat, zato toliko zemljanom ne bi bilo treba živeti v taki stiski in bedi. Preobrazba družbe je proces, samo materialna pomoč, kot vemo iz izkušenj, ni dovolj. Potreben je celosten pristop z vsebinami in kvalitetami, kot jih pooseblja svetovljan, športnik in duhovni

človek, misijonar Pedro Opeka. Na koncu filma sem se zamislil nad tem, kakšne ljudi so množično morili zaradi neke propadle ideologije med drugo svetovno vojno in predvsem po njej? Ne rečem, da so bili vsi prav taki, kot oče Petra Opeke – čudežni rešenec s tistega morišča. Toda jedro teh sil je združevala podobna moč, miselnost in prepričanje. Samo predstavljamo si, kako bi se Slovenija lahko razvijala po drugi svetovni vojni s takim potencialom. Mislim, da bi bilo marsikaj drugače.

Projekt, ki ga uresničuje Peter Opeka - Pedro na Madagaskarju od leta 1989, vzbuja zanimanje in občudovanje po Evropi in v svetu. Francoski predsednik Mitterrand in njegova soproga sta s pomočjo države in osebno zavzetostjo izrazila priznanje in zahvalo za njegova dejanja. Sprejel ga je monaški princ in mu ponudil pomoč. Po svojih močeh pomaga tudi Slovenija. Ja, resnično, tudi Slovenci smo lahko upravičeno ponosni na tega čudovitega našega človeka. Lepo bi bilo, če bi za njegovo izjemno človekoljubno

dejavnost, ki bi jo lahko imeli tudi za vzor – in bi na ta način v bodoče morda lahko reševali najbolj žgoče probleme našega časa – slišali tudi gospodje v Stockholmu in Oslu in ga uvrstili na svoj seznam s priznanji za pomembne dosežke človeštva.

Metod Bohinc, Ljubljana